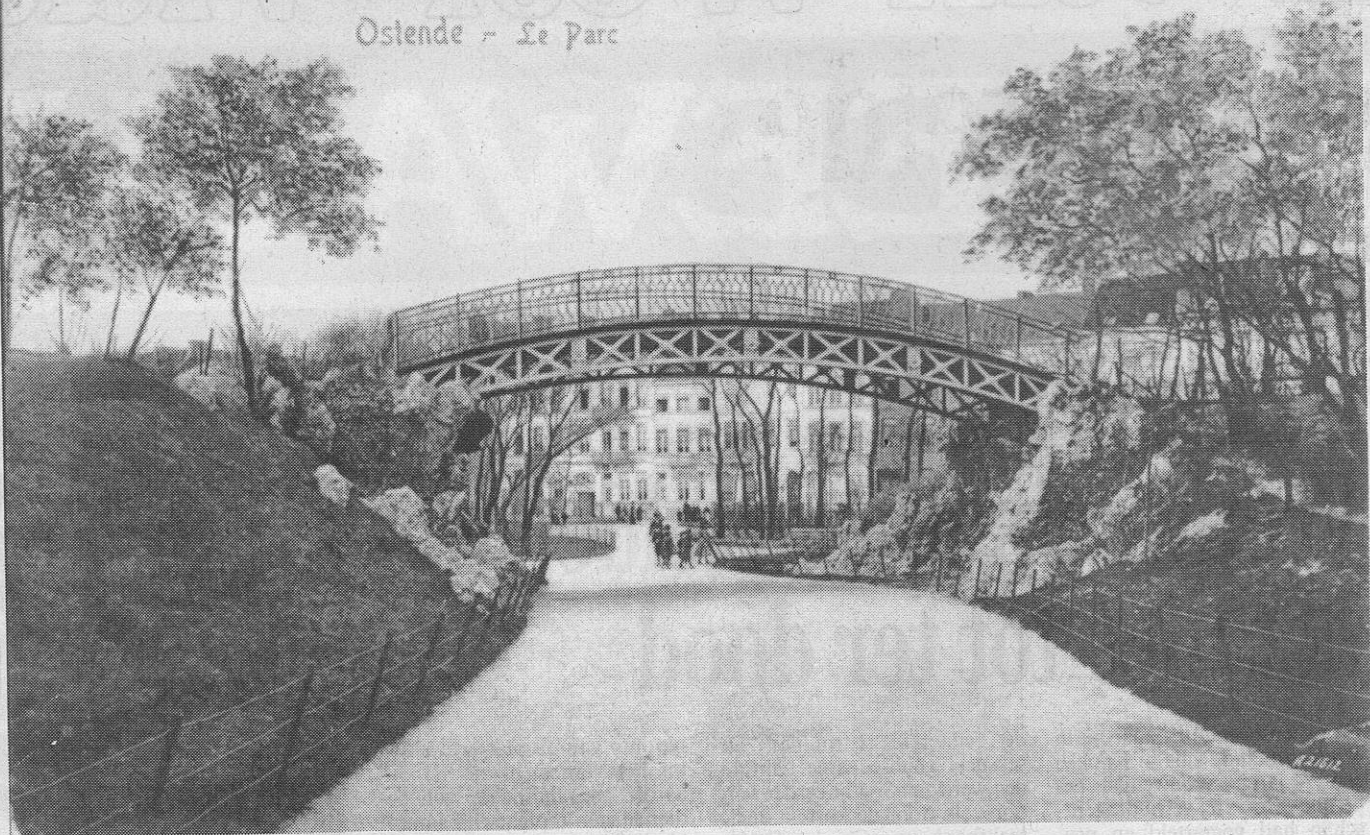

De ijzeren brug in de richting van de Karel Janssenslaan (circa 1905)

De brug van het Leopoldpark

Op oude prentkaarten ziet men in de verzameling over het Leopoldpark geregeld de ijzeren brug die de hogere gedeelten van het park over een weggetje met elkaar verbond. Het waren de gedeelten waar de Trinkhall stond en het gedeelte achter de grote fontein waar een terras gevestigd was. Die ijzeren brug behoorde tot de poëtische hoekjes van „den Hof”. Op niet minder dan een twintigtal prentkaarten, allemaal van vóór 1914, werd die brug als een bezienwaardigheid afgebeeld.

Wat natuurlijk wel erg onnatuurlijk aandeed waren de namaak-rotsen die men aan weerszijden van de brug als steun en versiering had meegegeven. Deze

rotsen waren voor de straatbengels een uitverkoren plaats om „aan bergbeklimmen” te doen. Zo meenden ze tenminste. Al was die brug maar enkele meters boven de grond, toch was het voor kleine jongens wel gevaarlijk die rotsen op te klauteren. Menig moeder verwittigde haar telg als hij in het park ging spelen met een „en niet te dicht bij het water komen en niet op de brug klimmen”, wat in veel gevallen het omgekeerde effect had. Geregeld deed ook een politieman de ronde om het park te bewaken en de jongens uit de omgeving van die brug te verjagen. Maar ja, die politieman was er ook niet altijd, want hij moest ook de Koninklij-

ke Galerijen en het daarachter gelegen park (waar nu het ex-Thermaal Instituut en het Stedelijk Zwembad staan) bewaken. Dus ze hadden dikwijls vrij spel. Ik had een neef die de rotsen in een oogwenk beklom en over de reling van de brug klauterde en zich daar een poosje liet hangen en zich dan van de ene kant naar de ander voortbewoog. Hij is er een paar keer afgetuimeld, maar het liep voor hem allemaal goed af. Nog even over die politieman zelf. Siesen met zijn houten arm was als parkwachter door de straatjongens zeer gevreesd. Siesen was als invalide uit de Eerste Wereldoorlog gekomen en kreeg als eenarmige toch de bewaking

toegewezen van de parken. En hij deed het met zeer veel ernst. Wanneer men dacht dat hij weg was, was hij er al weer. Wanneer een belhamel iets uitgespookt had, kon hij hem opwachten en zwierde hij zijn houten arm met een juistheid tegen het hoofd van de ongehoorzame, die het dan voor een paar dagen in zijn oren hoorde tuiten. Hoe dikwijls hebben we niet gehoord : „Pas op, Siesen is daar”. Frans, want zo noemde hij eigenlijk, was tussen de twee oorlogen aldus een Oostends figuur. Hij is al lang overleden en de ijzeren brug die hij van ver en dicht bewaakte is er ook al meer dan dertig jaar niet meer.

Omer Vilain